

ВЕЛИКИТЕ ГЕОГРАФСКИ ОТКРИТИЯ ПРАЩАТ В ПРОВИНЦИЯТА БЪЛГАРСКОТО ЕВРАЗИЙСТВО

Дончо Иванов

Университет по библиотекознание и информационни технологии

Резюме: Атлантизмът, в който се кълне днес България, като същност е: морски народи, колонизация, монопол на търговията, а като ценности – максимална икономическа ефективност, приоритет на индивидуализма, потреблението и свободния пазар. Геополитическите характеристики на народа ни и българската народопсихология са далеч от всичко това. Освен че съвпада изцяло с евразийския си произход и нагласи – ландшафно, лингвистично, културно, конфесионално, – България е синтетична част от Евразийския запад. Организацията на държавата и историческата традиция – още повече. Очевидно неуспешният преход към Евро-Америка си има причина.

Ключови думи: Велики географски открития, атлантизъм, евразийство, православие, народопсихология, „Трети Рим“.

Въведение

САЩ, имащи монопол върху ядреното оръжие и ориентирали се по време на войната към изграждане на „Атлантическа общност“ с американско лидерство, и Великобритания, високомерно обърнала гръб на Европа и вперила поглед към отвъдморските си владения, стават Северноатлантически център на международната общност, която днес се самовъзприема като лидер на глобализиращия се свят, главен мотор на световното развитие и морален ментор на човечеството, включително спрямо българите и България. И това ще мине. Първият исторически пример за явлението атлантизъм е минойската цивилизация. Разселването на тъй наречените морски народи е резултат от свободното движение на хора, за разлика от следващите му форми – финикийската колонизация, последвана от великата гръцка колонизация, и двете насочени към овладяването на Средиземноморието. Още оттогава българските земи и местното население са потърпевши, а не съучастници на морските народи. След Средиземноморския модел възникването на Северноатлантическия модел започва с Великите географски открития при търсенето в Атлантика на нови морски пътища към

богатите източни страни Индия, Китай, Япония и обхваща период от пет века – от началото на XV до началото на XX век. Португалия, Испания, Франция, Англия, Нидерландия създават колониални империи, обогатяват Европа и я превръщат в доминиращ света континент, разделяйки я от Азия.

Нито в един момент българите не са част от модела на атлантизма, винаги са били част от сухоземните евразийски империи.

Методология на изследването

Като основни методи на работа са използвани контент анализ, сравнителен анализ и сравнително-исторически метод на реконструкция.

Изложение

През 1148 г. византийската писателка Анна Комнина – дъщеря на император Алексий I Комнин, нарича участниците в Първия кръстоносен поход (1095 – 1099) „западни варвари“. По същото време епископ Ото Фризингенски, внук на императора на Свещената Римска империя, възкликва в своята „Хроника на света“: „Цялата човешка мъдрост и сила започват на Изток и завършват на Запад“. Със завладяването на Константинопол от участниците в Четвъртия кръстоносен поход и образуването около него с папска благословия на т.нар. Латинска империя (1204 – 1261) отделянето на Запада от Изтока е вече свършен факт с поражения за българите.

Дълбочината на различията „Запад – Изток“ се осъзнава едва в края на XI век и най-вече през XII век, когато западните християни усещат апатията на източните християни към кръстоносните инициативи и склонността им към колаборационизъм с мюсюлманите, а източните християни са подложени на кръстоносните погроми и стават свидетели на различен религиозен ритуал, „оскверняващ“ собствените им храмове.

Как започва всичко това? Иберийските монарси прекъсват монопола на Венецианската република в търговията с Изтока със скъпоценности и подправки. След нахлуването на турците в Константинопол през 1459 г. търговията чрез Венеция е спряна. Източна Европа, основно България, е завладяна от турците, а Западна Европа намира къде да изпрати безимотните си селяни и дребни благородници, по примера на финикийците, които колонизират Северна Африка чрез Картаген. Кастилците усвояват от арабите в Арабския халифат навигационните им карти и

инструменти и плават на по-големи разстояния. Португалците изобретяват леките кораби каравели – без гребците на венецианските галери, можещи да поемат повече товар. Въоръжени с огнестрелни оръжия аркебузи и бомбарди, двете атлантически флоти лесно завладяват местното население на новооткритите от тях земи, а папата със своите були узаконява геополитическото разпределение на света. Португалските плавания край Африка са началото на целия процес на Великите географски открития чрез принц Енрике, син на крал Жоао I Мореплавателя, през 1433 г. до нос Бохадор. Папата благославя експедициите и ги обявява за кръстоносни походи, а през 1479 г. се сключва мир между португалците и кастилците в Алкасоваш, според който Кастилия признава правото на Португалия да експлоатира всички земи на юг от Бохадор с изключение на Канарските острови.¹

Създаването на отвъдморска търговска империя е идея на крал Мануел I (1495 – 1521). Преди да се настанят в Индия, португалците изследват целия африкански бряг в ивица, дълга около 4000 км, до Сиера Леоне. Първоначално по тези земи те търсят злато, по-късно – роби. От малко рибарско селище превръщат Макао в космополитен град и оживен търговски център, който до 1675 г. е единственото място, през което се осъществява търговия между Китай и Европа. Главен център на португалско-японската търговия е пристанище Нагасаки, разположено в западните части на остров Кюшу. Молукският архипелаг, разположен на границата между Индийския и Тихия океан, става португалско владение през 1529 г. През 1530 г. започва официална колонизация на Бразилия, едновременно със създаването на първите захарни плантации. Към средата на XVI век има 20 португалски града, които извършват търговия с дървен материал, захар, памук и тютюн. Португалските мореплаватели създават отделни фактории в Африка – Аргуин (1448), Каше (1460), Елмина (1481), Сао Салвадор (1501), Акра (1515), Луанда (1576) и Бенгуела (1617) по атлантическото крайбрежие и Софала и Момбаса (1505), Масауа (1520), Мелинде (1529), Тете и Сена (1532) и Делагуа Бей (1544) откъм Индийския океан. Сред островите португалско владение стават Зелени нос (1456), Сао Томе и Принсипи (1483), Мадагаскар (1500), Света Елена (1502), Занзибар (1503), Сокотра (1507) и Пемба (1520). Като отделни колонии се обособяват Ангола, Мозамбик и Гвинея-Бисау. От островите, разположени в акваторията на Атлантическия океан, към Бразилия са изпращани чернокожи роби. Португалската

империя в Африка обхваща площ 2 млн. кв. км, завзета по късно от Франция, Нидерландия и Испания.²

Карибите и Америка са открити през 1492 г. от каравелите на Христофор Колумб, които акостират на брега на един от карибските острови. През 1500 – 1528 г. Педро Алвареш де Кабрал достига Бразилия, Фернандо Магелан посещава Азия, заобикаляйки Южна Америка, Ернан Кортес завладява Мексико, Франсиско Писаро разрушава империята на инките. Папа Александър VI през 1494 г. съставя първото геополитическо разпределение на света: Договора от Тордесиляс, който прокарва мислена разделителна линия на 370 левги на запад от Канарските острови, с която всичко на изток от нея остава за португалците, а на запад – за испанците. Под властта на испанската корона в Нидерландия новият Константинопол и новият Рим стават вече атлантическите Антверпен и Амстердам – само на техните кейове корабите от Америка и Азия разтоварват какао, тютюн, подправки. Срив в икономиката и финансите на Португалия предизвиква изгонването на евреите. С Англия е сключен Метуенският акт за монопол в търговията с Бразилия. Икономическият център на Европа е преместен от средиземноморския към атлантическия ѝ бряг, към Амстердам, Антверпен, Брюж и Лондон. Дания колонизира Гренландия и Фарьорските острови, достига Индия, завързва търговски контакти по африканското крайбрежие и с Карибите.³

Изводи

Откриването на Новия свят променя изцяло живота на коренното население, много култури и животни са погубени, онези аборигени, които не са загинали, са изпратени в резервати. Успехите в колониалните завоевания са промяна на търговските пътища, отваряне на пазарите, установяване на капиталистическа икономика. Построени са нови градове, дали подслон на емигрантите. Множество безимотни европейци се сдобиват със земи, започва добив на огромни запаси от благородни метали. Променя се структурата на социалните групи, обедняват рицарското съсловие и потомствената аристокрация, собственици на кораби, търговци на роби и търговци на стоки забогатяват безмерно. Българите не са част от атлантическата коалиция; метрополия на превзетия от османците Константинопол, България изпада в забрава, не е в центъра на събитията, не е в околото на урагана.

Като водачи в атлантизма испанците и португалците са изместени от холандците. Съединените провинции на

Нидерландия възникват като държава след революцията срещу Испания през 1566 г., а от края на XVI век холандците започват да изместват и португалците от тяхната сфера на влияние в Индийския океан. Завземат Гвинея, околностите на нос Добра надежда, създават бази в Индия и Цейлон, в Малака, и през 1619 г. основават на остров Ява своя колония – Батавия. При масовото преселение на германски племена батавите са смятани за прадеди на нидерландците. От батавите е формирана част от императорската охрана в Рим. Забогатяването в Нидерландия става основно от участия във военни походи и грабежи. Кръстоносните походи са популярни в Ниските земи и привличат много хора да се бият в Светите земи. Градовете, растящи на богатство и мощ, купуват определени привилегии от суверена, като например градска харта, даваща на града право на самоуправление и да приема закони. На практика това означава, че най-богатите градове стават квазинезависими републики – Брюж, Антверпен.⁴

Република Съединени провинции съществува от 1581 до 1795 г., Нидерландия, или Ниските земи, са териториите при устията на реките Рейн, Шелда и Маас. През римската окупация там има германски племена и келти. По-късно те се обединяват в една държава под владението на Хабсбургите и след въстание срещу Филип II Испански обявяват независимост. Осемдесетгодишна война (1568 – 1648) бележи нидерландския Златен век – период на процъфтяване на икономиката и културата. Нидерландците основават колонии в Бразилия, Ню Амстердам (сега Ню Йорк), Южна Африка и Карибите. Управляват се изцяло като република – от градските търговци, също както във Венеция.

Морски инцидент предизвиква Англо-нидерландска война, която започва през 1652 г. и е от няколко етапа, последвана от атаки на Франция, Мюнстер и Кьолн, всички в съюз срещу Републиката. Нидерландците успяват да подпишат мир с Кьолн и Мюнстер, както и с Англия. През 1678 г. е сключен мир и с Франция. В хода на Славната революция от 1688 г. холандският щатхалтер Вилхелм III пристига в Англия по искане на видни английски граждани, сваля Джеймс II и се възкачва на английския трон като крал Уилям III. Нашествието прекратява всички опити на Англия в англо-нидерландските войни през XVII век да подчинят Холандската република с военна сила. Личната уния, общият пазар и сътрудничеството между английската и холандската флота прехвърлят господството в световната търговия от Холандия към Англия и след това към Кралство

Великобритания. Нидерландия става първата страна, признала независимостта на САЩ; британците ѝ обявяват война. Тази Четвърта англо-нидерландска война (1780 – 1784) е катастрофална за Нидерландия, особено в икономически аспект. След Френската революция, когато Наполеон завладява Нидерландия през 1795 г., Вилхелм V Орански бяга в Англия. Оранското семейство подписва договор с англичаните, в който им дава нидерландските колонии „на съхранение“ и заповядва на колониалните губернатори да се предадат на британците. Това е краят на нидерландската колониална империя.⁵

В началото на XVII век французите се установяват в днешна Канада, като основават градовете Квебек и Монреал. Това се дължи главно на личността на Самюел дьо Шамплен. В няколко експедиции той открива река Сейнт Лоурънс, езерото Шамплен, езерата Онтарио и Хюрън. От 1627 г. е губернатор на Нова Франция. Изследователската му дейност е продължена от Жан Николе, който открива горното течение на Мисисипи (1634), от Луи Жолие и Жак Марке, които преминават езерото Мичиган (1672), откриват река Уисконсин и плават по Мисисипи. Но най-значимото име в тази епоха е на Рене Робер дьо Ла Сал. Ла Сал се установява в Нова Франция през 1665 г. и запленил от идеята да пътува в неизвестното, се отдава на откривателска дейност. Той открива и проучва река Охайо (1669), основава форт Фронтенак, откъдето развива активна търговия с кожи. Това му носи богатство и аристократична титла. Пътува до горното течение на Мисисипи, основава днешния град Сейнт Луис, а през 1681 – 1682 г. с малък кораб се спуска по цялото течение на Мисисипи, обявявайки двата ѝ бряга за владение на крал Луи XIV – Луизиана. Половин век по-късно семейство Верандри (Пиер Готие и четиримата му сина) – трапери и търговци с кожи, прониква далеч на запад, откривайки и проучвайки обширна зона между реките Мисури и Саскачеван. Те откриват езерата Уинипег, Манитоба, Уинипегосис, както и реките Нелсън и Саскачеван⁶.

Проектът Съединени щати има за образец Съединените провинции в Нидерландия. Новата протестантска религия измества традиционното християнство, внася нова култура, променя представата за управление. Критиката срещу католицизма приема формата на нови религиозни идеи. Крал Хенри VIII, създавайки Англиканската църква, е убеден, че няма власт, която да стои над неговата. През 1529 г. на събор на местното духовенство се решава, че той е върховен владетел и глава по Христовия закон. Английската корона се нуждае от пари,

а английските благородници (джентри) – от земи. През следващите няколко години манастирите са разпуснати и земите им преминават под властта на короната, която ги дава на джентрите. Кралят става глава на реформираната Английска църква – Англиканската църква.

Ново църковно устройство през Реформацията се реализира успешно и в Германия. Германските принцове продължават онова, което Лутер започва, утвърждават протестантския принцип „На когото е властта, негова е и вярата“. Жан Калвин (също реформатор и теолог) иска още по-опростена църковна организация. Калвинисткото движение е особено разпространено в Шотландия, Нидерландия и Франция⁷.

Откритията завинаги изместват основните търговски пътища, холандци и англичани монополизират търговията с източните страни. Неочаквано обаче не Изтокът, а новият континент Америка има най-голямо стопанско значение за Европа. В Америка испанците откриват и докарват оттам четири-пет пъти повече злато и сребро, отколкото има в средновековна Европа. Откриването и колонизирането на Америка допринася за развитието на промишлеността във всички държави в Европа, дори в тези, които нямат никакви връзки с нея. Европейската икономика открива в колониите сигурни пазари за своите стоки, а срещу това получава евтина селскостопанска продукция. Новата ситуация ражда първите модерни икономически теории, на първо място – меркантилизма⁸.

Притокът на евтина продукция от колониите фатално подкопава икономическата основа на старата аристокрация и тя вече не може да запази своето водещо положение. Развихрилата се търговия издига отделни групи от третото съсловие до непознати висоти – търговци, промишлени предприемачи, корабоприитежатели. Страните, в които такива хора имат свобода на стопанската инициатива, най-вече Англия и Холандия, се радват на най-голям просперитет. Същевременно се появява новата прослойка на преселниците – хора, които никога не се връщат в Европа. Те имат по-особен манталитет, притежават роби до средата на XIX век. Има и още една причина за бурното развитие на Американите – игнорирането на местното население. Американският индиански Холокост, известен като „500-годишната война“ или като „Най-дългият Холокост“, взел най-много жертви в историята на човечеството, се отрича. Не се коментира, че от коренното население са избити 95 млн. от общо 114 млн. индианци, живели на територията на днешните САЩ и

Канада, както сочи проучването в книгата на Д. Стенард „Американският Холокост“, издадена през 1992 г. от „Оксфорд Юнивърсити прес“⁹, както и 5 млн. бизони¹⁰.

Българите, които днес по силата на геополитическото разпределение се идентифицират с атлантическите ценности, никога не са били част от нагласите и действията на морските народи, завладяващи крайбрежия и континенти, лидери в търговията с роби и монополисти в търговията. От времето, в което български племена са споменати от първите хронисти, те обитават евразийските степи в Прикаспието, Причерноморието, Панония, Трансилвания, Мизия, разположени са източно от европейските народи и държави – лимитрофи, буферни зони между атлантизма и телурократийската общност. Светът на българите е да съжителства с хуни, авари, хазари, славяни и да воюва със съседните племена и народи – но никога не е излизал от тази същност и начин на живот, мироглед, религия, обичаи, бидейки в пределите на световните господари на сушата – Рим, Византия, Османската империя. Без съмнение, в историята си като народ и държава българите са единствено под натиска и влиянието на евразийския хартланд, както и останалите народи и държави от Средна Европа и Балканите. Стара Велика България, Куберова България, Волжка България са завзети от русите с пълзяща анексия през вековете. Дунавска България е разгромена демонстративно от руските отряди на киевския княз Светослав, предал Плиска и Преслав на Византия. Векове по-късно пак Русия завзема от Османската империя българските земи и създава трета българска дунавска държава, а по време на Втората световна война СССР окупира България за участие в контролирания от нея Източен блок за няколко десетилетия. Няма методи и средства, с които подобно съпреживяване с евразийския руски хартланд да се игнорира и да се преинсталира от евразийски нагласи в северноатлантически, каквито и обвързващи документи и мерки да бъдат приети и постановени за България от мондиалистките международни и конспиративни структури.

Заклучение

Близостта с Рим винаги е правила българите специална част от европейската цивилизация и от световните събития. Българите предизвикват вселенските събори за арианството, полемизират с папата, дават армия на римските императори, която респектира света, излъчват папи и императори на християнския свят, ту са федерати по северната граница на империята, ту са агресивна

съседна военна държава. А когато Вторият Рим се премества в Константинопол, Византия – осъмва обсаден от българските царе или пак го спасяват от араби, монголи, тюрки, снабдяват го с оръжие, въртят търговията му, развиват православието. След разрушаването и ограбването на Константинопол от кръстоносните походи, заселването на Новия свят и доминацията на холандци и англосакси тишина и забрава завземат Мизия, Скития, Илирия, Тракия, а българите от център на събитията се превръщат в анонимни данъкоплатци, в транзитни спирки на чужди армии, в бездържавници, маси без духовни пастири и военачалници, безкнижници без национални претенции. Столетият статутът им остава обезправен, на поробен народ, на рая в състава на Османската империя, откъснала Балканите от европейските им геополитически връзки с австрийските и германските княжества, населявани от дружеските на българите славяни, хуни, скити, готи, траки. Към времето на откриването на Новия свят (1492) Западът вече притежава ясно разграничими очертания. От него са изключени само европейските вилаети на ислямската Османска империя и Русия, възприемана от Запада (поради предубежденията към славяните и към православието) като „азиатска сила“, сложила ръка върху голяма част от Източна Европа и хвърлила ръкавицата на предизвикателството към Запада с възприемането на доктрината за „Третия Рим“.

Бележки

¹ Дугин, А. Конспирология. Москва: Арктогея, 2005. с. 7.

² **Историко-географски** и геополитически особености на португалската колониална империя. – В: *Годишник на СУ*. Книга 2: География. Т. 100, 2008.

³ **Магидович, Й.** Очерки по истории географических открытий. Том 2: Великие географические открытия (конец XV – середина XVII в.). Москва, 1978, с. 44.

⁴ **Арбластър, П.** История на страните от Бенилюкс. София: Рива, 2007. ISBN 978-954-320-093-1.

⁵ **Williams, E. N.** Dictionary of English and European History 1485 – 1789. Penguin books 1980, p. 386.

⁶ **Петков, П.** Поглед към новото време. Европа през XVI – XVIII век. София, 2001, с. 18.

⁷ **Lodge, R.** The History of England. From the Restoration to the Death of William III (1660 – 1702). London, 1910, p. 273.

⁸ **Braudel, F.,** The Perspective of the World vol. III of Civilization and Capitalism, 1984.

⁹ **Веселинова, Д.,** Американският индиански Холокост, 25 август 2022 г., [https://www.facebook.com/photo/?fbid=1724658321240956&set=a.137246969982107&_cft__\[0\]=AZVoS3LqY4FaNDXF2fiCP0gNQq6wXCotwOWqgmC5sRmm0ukK8lY3CuogNkDr5JFEPmj5s7wYvidnHcMVmq2kyQeswhAskiPkkHh6j-ViKBDnTszoyPGzWM4zWmi4cTfTNMxktY763ViHmRWWhwi7GR22-](https://www.facebook.com/photo/?fbid=1724658321240956&set=a.137246969982107&_cft__[0]=AZVoS3LqY4FaNDXF2fiCP0gNQq6wXCotwOWqgmC5sRmm0ukK8lY3CuogNkDr5JFEPmj5s7wYvidnHcMVmq2kyQeswhAskiPkkHh6j-ViKBDnTszoyPGzWM4zWmi4cTfTNMxktY763ViHmRWWhwi7GR22-)

J17sRO7WWJeKbsfixmuQ3yNTtDCdRLWB_SEIYzOMyqPhzVfxohxyqitEFV55Ph-0&__tn__=EH-y-R

¹⁰ **Георгиева**, Д. Как през XIX в. от милиони бизоните в САЩ станаха стотици. – ВЪВ: *Вестни*.

[https://l.facebook.com/l.php?u=https%3A%2F%2Fwww.vesti.bg%2Flyubopitno%2Fistoriata-pomni%2Fkak-ot-milioni-bizonite-v-sasht-stanaha-stotici-6071454%3Ffbclid%3DIwAR2hRVz35prqg6evTfQsrtH13riqNj4Dri8TAmkMSttOuOv2oBZhus1ygpw&h=AT2fo2-GVJf731r1cWXXH8P9c9bRCOdCF7_XJK3PHkR4eerHWJudf1Z1yywI3M1po1-WM2M8gnhoa74E5DfU0rc9p9KESRhGwUVz92B9f1LQWvUgilm2OU7gGQC_vMLLSpq2&__tn__=R\]-R&c\[0\]=AT2KXWvUB6QIxNW7K_-iu3_pl4NBnYAb-kaWmmSMoKPULRhLZTXSKkibUnBonUEihyxrQzoabvvhGSFmgA2ga8PSRg71kJd4xY2XeMLO9q7LTKtvEshneymdolVUoB-6TVwRbbBlzyWXB6WCVwR9TssuVGpdD7pWtYeqwDH3zZmv1j1vpwIrAtzSt3r0PhtNGFubtMX8WICOrGhF5Ubmbtkldha-ZcS6Vh6MsHwsGxOQ](https://l.facebook.com/l.php?u=https%3A%2F%2Fwww.vesti.bg%2Flyubopitno%2Fistoriata-pomni%2Fkak-ot-milioni-bizonite-v-sasht-stanaha-stotici-6071454%3Ffbclid%3DIwAR2hRVz35prqg6evTfQsrtH13riqNj4Dri8TAmkMSttOuOv2oBZhus1ygpw&h=AT2fo2-GVJf731r1cWXXH8P9c9bRCOdCF7_XJK3PHkR4eerHWJudf1Z1yywI3M1po1-WM2M8gnhoa74E5DfU0rc9p9KESRhGwUVz92B9f1LQWvUgilm2OU7gGQC_vMLLSpq2&__tn__=R]-R&c[0]=AT2KXWvUB6QIxNW7K_-iu3_pl4NBnYAb-kaWmmSMoKPULRhLZTXSKkibUnBonUEihyxrQzoabvvhGSFmgA2ga8PSRg71kJd4xY2XeMLO9q7LTKtvEshneymdolVUoB-6TVwRbbBlzyWXB6WCVwR9TssuVGpdD7pWtYeqwDH3zZmv1j1vpwIrAtzSt3r0PhtNGFubtMX8WICOrGhF5Ubmbtkldha-ZcS6Vh6MsHwsGxOQ)

References/Литература

1. **Fursov**, A. I. De Conspiratione / O Zagovore. Sbornik monografij. A. I. Fursov (sost.). 4-e izd. Moskva: Tovarishtestvo nauchnyh izdaniy KMK, 2016.

[**Фурсов**, А.И. De Conspiratione /O Zagovore. Сборник монографий. А.И. Фурсов (сост.) М.: 2016. Товарищество научных изданий КМК. 4-е изд.]

2. **Ivanov**, D. Etologichni poleta v semiotika na komunikatsiyata pri posvetitelskite obshtestva. Sofia: FNMS, 2017.

[**Иванов**, Д. Етологични полета в семиотика на комуникацията при посветителските общества. София: ФНМС, 2017.]

3. **Ivanov**, D. Posvetitelski obshtestva i geopolitika. Sofia: ATL, 2018.

[**Иванов**, Д. Посветителски общества и геополитика. София: АТЛ, 2018.]

4. **Shaaxon** N. Treasure islands. L.: The Bodley head, 2011.

5. **Norwich**, J. J. A history of Venice. N. Y.: Alfred Knopf, 1982.

6. **Colly**, L. Britons. Forging the nation, 1707 – 1837. New Haven and L.: Yale University press, 1992.

7. **Lane**, F. Venice. A maritime republic. Baltimore and L.: The Johns Hopkins University press, 1973.

8. **Chaitkin**, A. Treason in Amerika. Washington: Executive intelligence review 1999.

9. **Норвич**, Дж. Средиземное море. История Средиземноморья. Москва: АСТ, 2010.

10. **Ериксон**, К. Мария Кровавая. Москва: АСТ, 2002.

11. **Israel**, J. I. The Dutch republic. Oxford: Clarendon press, 1998.

За автора

Дончо Иванов, доктор, преподавател в Катедра „Публични комуникации“ в УниБИТ. Журналист и издател по професия, експерт по екология и устойчиво развитие. Има 38 научни публикации и 10 монографии в областта на семиотиката, геополитиката, конспирологията.

За контакт с автора: bnagency@abv.bg

THE GREAT GEOGRAPHICAL DISCOVERIES SEND BULGARIAN EURASIANITY TO THE PROVINCE

Doncho Ivanov

University of Library Studies and Information technologies

Abstract: The Atlanticism, which Bulgaria swears by today, is essentially sea nations, colonisation, monopoly of trade, and as values – maximum economic efficiency, priority of individualism, consumption and free market. The geopolitical characteristics of our nation, the Bulgarian national psychology, are far from all this. Apart from being entirely congruent with its Eurasian origins and attitudes - landscape, linguistic, cultural, confessional – Bulgaria is a synthetic part of the Eurasian West. The organization of the state and the historical tradition – even more so. Obviously, the unsuccessful transition to EuroAmerica has its reason.

Key words: Great geographical discoveries, Atlanticism, Eurasianism, Orthodoxy, national psychology, Third Rome.

About the Author

Doncho Ivanov, PhD, a lecturer at the Department of Public Communications at UniBIT. Journalist and publisher by profession, expert in ecology and sustainable development. He has 38 scientific publications and 10 monographs in the field of semiotics, geopolitics, conspiracy.

To contact the Author: bnagency@abv.bg